

„Овамо, Кирсти“, викну Рејчел Вокер.
Кирсти потрча преко смарагнозеленог
поља које је покривало део Кишног острва.
У трави су расли љутићи и беле раде.

„Немојте далеко!“, довикну Кирстина
мама. Она и Кирстин тата провлачили
су се кроз пролаз на огради поља.

Кирсти сустиже своју пријатељицу. „Шта си открила, Рејчел? Је ли то још једна вила дугиних боја?“, упита она пуна наде.

„Не знам.“ Рејчел је стајала на обали пенушаваог потока. „Учинило ми се да сам нешто чула.“

Кирстино лице се озари. „Можда је у потоку вила?“

Рејчел климну главом. Сагла се до меке траве и ослушхула звук воде.

И Кирсти чучну крај ње и пажљиво ослушну.

Сунце је блистало на површини воде, док је поток јурио преко крупних, сјајних облутака. Мноштво сићушних дуга пресијавало се над њим – у црвеној, наранџастој, жутој, зеленој, плавој, индиго и љубичастој боји.

Тада зачуше неки танки, пенушасти гласић. „Пођите за мном...“, жуборио је. „Пођите за мном...“

„Ах!“, узвикну Рејчел. „Јеси ли чула?“

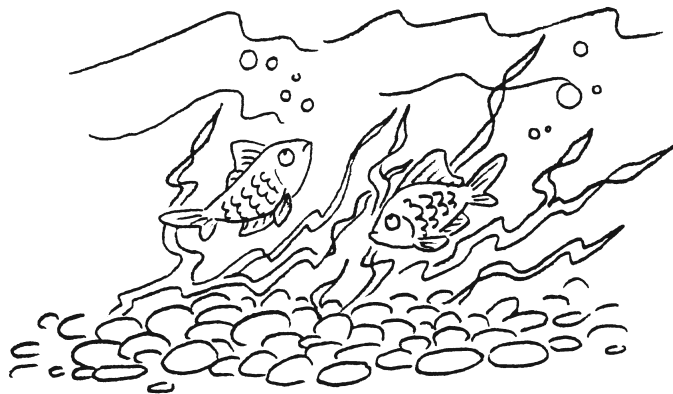
„Јесам“, рече Кирсти, разрогачених очију. „То је сигурно чаробни поток!“

Рејчел осети како јој срце снажно удара.

„Можда ће нас поток одвести до жуте виле“, рече она.

Рејчел и Кирсти имале су своју тајну. Обећале су краљу и краљици Вилинске земље да ће пронаћи виле дугиних боја. Старац Мраз је својом чаролијом заробио виле дугиних боја на Кишном острву. Док свих седам вила не буду пронађене и враћене кући, Вилинска земља биће хладна и сива.

Из зелене траве на дну потока искакале су сребрнасте рибице. „Пођите с нама, пођите с нама...“, шапутале су својим треперавим гласићима.

Рејчел и Кирсти насмешише се једна другој. Титанија, вилинска краљица, рекла им је да ће чаролија сама наћи пут до њих!

И Кирстини родитељи застадоше да уживају у потоку. „Куда ћемо сад?“, упита господин Тејт. „Вас две, изгледа, знате куда сте кренуле.“

„Хајдемо овим путем“, рече Кирсти, показујући дуж обале потока.

Један блиставоплави водомар узлете с гране. Лептири сјајни попут драгуља лепршали су над трском.

„Кишно острво је прелепо“, рече Кирстина мама. „Драго ми је што остајемо овде још пет дана!“

Да, помисли Рејчел, а за то време треба да пронађемо још пет вила дугиних боја: Сафрон, Ферн, Скај, Изи – и Хедер! Црвена вила Руби и наранџаста вила Амбер већ су биле безбедно скривене у казану на крају дуге.

Девојчице пожурише испред господина и госпође Тејт. Док су тако трчкарале дуж пенушаваог потока, сунце се одједном сакри иза црног, тамног облака.

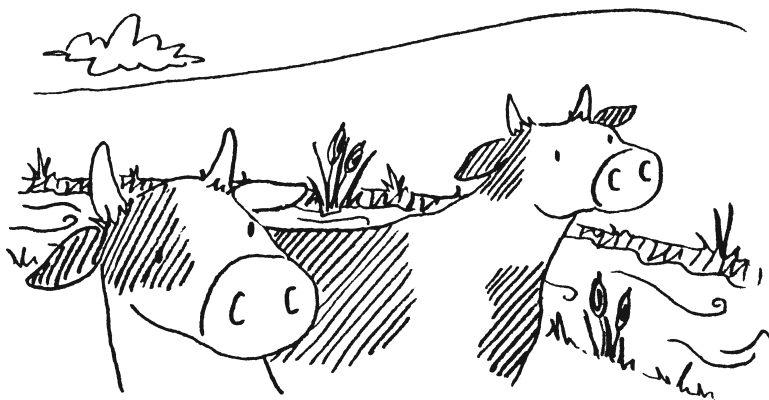
Хладан ветар замрси Кирстину косу. Приметила је неколико жутих листова на дрвећу иако није била јесен. „Изгледа да су вражићи Старца Мраза још у близини“, упозорила је Кирсти Рејчел.

„Знам.“ Рејчел се најежи. „Ужасна створења! Учиниће све да спрече виле дугиних боја да се врате у Вилинску земљу.“

Две пријатељице забринуто погледаше ка небу. Али, сунце тада поново заблиста. Оне се с олакшањем насмешише.

Поток је текао кроз поље пуно зелене детелине. На обали су пасле црно-беле краве и посматрале их крупним смеђим очима.

„Зар нису слатке?“, упита Кирсти.
Краве одједном стадоше да машу
главама и трче ка другом крају поља.

Рејчел и Кирсти изненађено се
згледаше. Шта се то дешава?

Тада се зачу гласно зујање.

Једно сићушно, љутило створење
летело је право ка њима! Рејчел се

укочила од страха.

„То је пчела!“,

узвикну она.

„Бежи!“, викну

Кирсти. Краве се

нису разбежале

без разлога! Рејчел

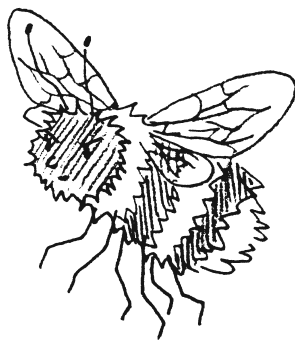
појури преко ливаде, а

Кирсти за њом, снажно газећи траву.

„Бежите, децо“, довикну господин

Тејт, јурећи за њима. „Изгледа да нас ова
пчела јури!“

Рејчел се осврну.
Пчела је била
огромна, већа од
свих које је до тада
видела.

„Унутра, брзо!“, довикну госпођа Тејт са ивице поља. Отворила је дрвену капију.

Сви протрчаше кроз њу, а затим застадоше да дођу до даха.

„Питам се ко овде живи?“, упита Кирсти задихано. Нашли су се у једној предивној башти. Путић је водио до колибе са сламнатим кровом, а око њених врата расле су руже-пузавице.

У том тренутку иза дрвећа се појави нека необична прилика. Личила је на ванземаљца!

„Ах!“, узвикнуше Рејчел и Кирсти.

Чудно створење

подиже руке у

рукавицама

и скиде

бели шлем

откривајући...

једну стару

даму!

Насмешила им

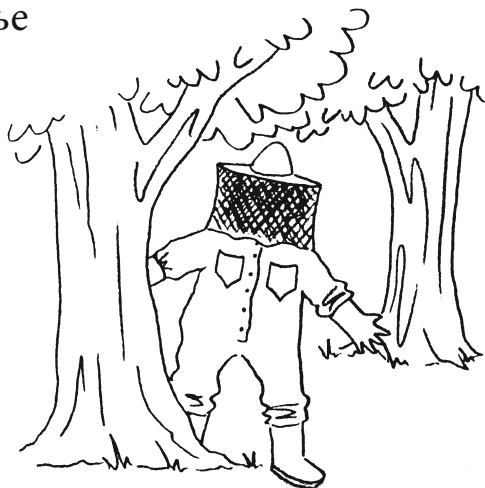
се. „Извините ако сам вас

препала“, рече она. „Изгледам мало

чудно у свом пчеларском оделу.“

Рејчел уздахну са олакшањем. То ипак није ванземаљац!

„Ја сам госпођа Мери“, рече старица.

„Здраво“, рече Рејчел. „Ја сам Рејчел. Ово је моја пријатељица Кирсти.“

„А ово су моји мама и тата“, додаде Кирсти.

Госпођа и господин Тејт поздравише се с госпођом Мери.

Тада огромна пчела пролете крај главе господина Тејта и он се сагну.

„Пазите!“, рече им.

„Ах, то је опет она матица без кошнице“, рече госпођа

Мери. Она

махну руком ка

пчели. „Хајде, бежи!“

Рејчел је посматрала како матица прелеће

ниску живицу и нестаје.

„Зашто нас је пчела јурила?“, упита Кирсти.

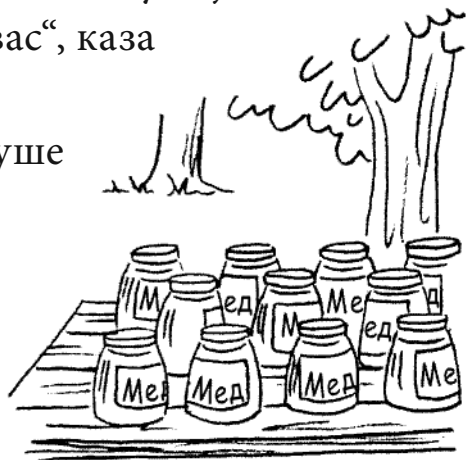
„Мислим да није јурила вас, душо“, рече госпођа Мери. „Само је ишла овим путем јер тражи своју кошницу. Али, све моје кошнице већ имају матице.“

„Па, хвала богу да је отишла!“, рече госпођа Тејт.

„Кад сте већ ту, да ли бисте желели да пробате мој мед?“, упита госпођа Мери. Њене плаве очи весело су сијале.

„О, да, молим вас“, каза Рејчел.

Остали климнуше и кренуше за госпођом Мери преко травњака, до стола пуног тегли.

Све тегле су биле пуне густог злаћаног меда и пресијавале се на зрацима сунца што су се пробијали кроз крошње дрвећа.

„Изволите“, рече госпођа Мери, вадећи кашиком мало меда на љупки жути тањирећ.

„Хвала“, каза Рејчел уљудно. Она умочи прст у тањир пун меда и полиже га. Био је то најукуснији мед који је икад јела – сладак и сочан.

Тада осети како је мед голица по језику. Она погледа у Кирсти. „Овај мед као да се пенуша!“, прошапута она.

Кирсти такође умочи прст у мед. „Погледај!“, рече она.

Рејчел виде да мед трепери благом златном светлошћу. Она зграби Кирсти за руку. „Шта мислиш, да ли то значи...“

„Да“, рече Кирсти. Очи су јој блистале. „Још једна вила дугиних боја је сигурно негде у близини!“